

Mi pišemo

Otroci pišejo materam!

Mamici — v zahvalo in spomin!

Mamica, Ti si največja dragocenost, zaklad vse lepote in dobrote. Ako Te ljubim še tako zelo, Te ne bom nikdar dovolj. Tvoje roke niso žametno mehke, Tvoje lice je razorano od pretočenih solza in Tvoje oči so trudne od prečutih noči, ki si jih prebedela ob zibelki ali ob moji bolniški postelji. Tvojega trpljenja ni nikoli konec; vse prfrpiš, vse preneseš, ker Tvoje srce je polno najčistejše ljubezni. Vsa zemška ljubezen izgine, sčasoma izpuhti, samo Tvoja — materina ljubezen je neugasna, nepremagljiva.

Po Tebi sem iztezala kot otročiček svoje nežne ročice; mama je bila prva beseda, ki sem jo izrekla. Za vso Tvojo skrb, trpljenje in ljubezen sem Ti neskončno hvaležna. Vsega Ti povrniti ne bom mogla nikoli. Zato pa naj bo prva in zadnja beseda mojega življenja — ona sladka beseda, ki vse pove — mati!

V spomin na materinski dan — Tvoja ljubeča hčerka Nada.

Moja preljuba mamica!

Lepa vigrad že prihaja. Ovenčala je prirod z lepim zelenjem in pestrobarnim cvetjem. Ptički veselo žrgole. V ta čas so položili materinski dan, Tvoj prelepi praznik. Z veliko hvaležnostjo se spominjam vseh žrtev, ki si jih, moja dobra mamica,

dan za dnevom zame žrtvovala. Kako ljubeznivo si mi stregla ob moji postelji, kadar sem bila bolna. Nikdar Ti ne bom mogla tega poplačati. Ker sem še premajhna, da bi Ti mogla povrniti vso Tvojo dobroto, Ti jo bom s tem malo poplačala, da bom odslej vedno pridna in ubogljiva.

Ljubi Bog naj Ti podeli še mnogo, mnogo zdravih in zadovoljnih let!

Prisrčno Te poljublja Tvoja hvaležna hčerka Lučka.

Moja edina — ljubeča mama!

Še jo imam, hvala Bogu, in zato sem zelo srečna. Kako žalostno bi bilo, če bi mi umrla. Mamica me ima zelo rada in vedno skrbi zame. Ko sem bila še majhna, me je ona naučila prvih korakov. Prve slovenske besede sem se naučila od nje. Naučila me je tudi lepih slovenskih pesmic. Če sem bila bolna, mi je skrbno stregla in stala ob moji postelji. Bila je žalostna ter tudi ona trpela z menoj. Ko sem bila v bolnici, me je hodila šest tednov prav osak dan obiskovat. Saj je ona tako dobra in usmiljena. Vedno dela in se trudi, le malo prostega časa ji ostaja. Zadnja gre v posteljo in prva je pokonci. Zato moram biti pridna in moliti zanjo, da mi jo Bog ohrani dolgo orsto let.

Te pozdravlja ljubeča hčerka

Danica.

Spoštovani gospod urednik!

To je moje prvo pismo in upam, da ga boste sprejeli. Doma sem iz majhne vasi Dvor. V šolo hodim v Polhov Gradec. Tudi Ljubljana mi je malo znana. Zelo rada čitam list »Vrtec«, ki ga z veseljem sprejemam. Ugajajo mi najbolj spisi »Durekovega Jurčka«. Zelo rada rešujem uganke, a so zame pretežke, ker nisem bistro glave.

Zelim Vam, da bi še napisali veliko lepih povestic.

Cilka Leben,

učenka II. razr. v Polhovem Gradcu.

Spoštovani g. urednik!

Po dolgem času sem se tudi jaz ojunala, da Vam opišem v nekaj vrsticah naš kraj ter kako se kaj imamo pri nas v Novi Štifi.

Naša vas je obdana okoli in okoli z visokimi hribi. Sredi hribov v dolini pa stoji na prijaznem gričku cerkva, ki je posvečena Materi božji. Blizu cerkve je šola, v katero trumoma hite pridni učenci in učenke naše fare. Tudi jaz še hodim v šolo, in sicer v 1. razred višje ljudske šole. Vsi se še kar dobro učimo, a nekateri mnogo zaostajajo, ker morajo doma na polju delati in ne vedo, kaj smo se prejšnji dan učili.

Ob koncu svojega pisma Vas vabim, da si pridete ogledat našo vas, in sicer o veliki noči. Ako pridete, Vam bom postregla s košaro pirhov!

Prejmite najsrčneje pozdrave od

Marije Laznik,

učenke I. razr. višje ljudske šole v Novi Štifi, p. Gornji grad.